

הנחיה מס' 10.12 - התניית קיצור תקופת המאסר של אסירים שהם שוהים בלתי חוקיים בהוצאת צו הרחקה מישראל	הנחיות פרקליט המדינה
עדכון אחרון: יח כסלו תש"ף, 16 דצמבר 2019	27 אוקטובר 1994; 1 אוגוסט 2002; 1 ינואר 2003

10.12 התניית קיצור תקופת המאסר של אסירים שהם שוהים בלתי חוקיים בהוצאת צו הרחקה מישראל

1. בעבר, היו מקרים שבהם ועדת השחרורים התנתה את שחרורו של אסיר שהוא שוהה בלתי חוקי המוחזק במאסר, בכך שיוצא נגדו צו הרחקה מהארץ; אלא שלעתים, בדיעבד התברר כי בשל נתינותו של האסיר, יש קושי במימוש הרחקתו מישראל, בין אם בשל מדיניות אי ההרחקה שנוקטת מדינת ישראל ביחס לנתיני מדינתו (נכון לשנת 2019 - בעיקר בעניינם של מסתננים מאריתריאה וסודן) ובין אם בשל קושי אובייקטיבי אחר.
2. יובהר, כי הוצאת צווי הרחקה לשוהים בלתי חוקיים בישראל מצויה בסמכות משרד הפנים (סעיף 13(ב) לחוק הכניסה לישראל התשי"ב – 1952), ולא בסמכות וועדת השחרורים.
3. מצב זה יוצר קושי במקרה שבו ועדת שחרורים פועלת כאמור בסעיף 1 לעיל - הן במישור החוקי - בשל האפשרות שבמסגרת הפעלת שיקול הדעת על ידי משרד הפנים יימצא כי אין אפשרות או שאין מקום להוצאת צו הרחקה כאמור, והן במישור האנושי - בשל אי קיום ציפייה שעשויה להיווצר אצל אסירים אלה.
4. לפיכך, במקרים שבהם עולה רעיון מעין זה בוועדה, יש לנהוג כדלקמן:

אם הסניגור או ועדת השחרורים מציעים כי תקופת המאסר תקוצר וכי יוצא נגד האסיר צו הרחקה מהארץ, על הפרקליט המופיע בפני הוועדה לבקש דחייה של מועד הדיון, כדי שתתקבל החלטה על ידי משרד הפנים בשאלת הוצאת צו ההרחקה, טרם קבלת החלטה על השחרור.

אם לא התקבלה הבקשה לדחיית מועד הדיון והעניין לא הועבר להחלטת משרד הפנים, ובכל זאת הוחלט על שחרור האסיר בכפוף לתנאי האמור, יש להודיע לוועדה כי הסמכות למתן צווי הרחקה נתונה למשרד הפנים וכי יתכן שלא ניתן יהיה להוציא צו הרחקה כאמור, וכן לבקש שעמדה זו תצוין בהחלטת הוועדה.